

CA VỌNG-CỔ HOÀI LANG 2

Đường trường càng bước đi thì tâm càng càng xót.

Cảnh Phi-nga càng đoái lại khiến càng đau.

Kể từ đây én kêu sương nhận phải khóc sầu.

Miền Tương-giang Ô-thước lối nhịp cầu.

Ngày hôm xưa cái mái tóc xanh thề đến bạc đầu.

Mà sao ngày hôm nay vầng trăng xế nửa để mối sầu cho khách
phòng thu.

Hương nguyên đời nay đà lối ước.

Chẳng qua là kiếp trước vụng đường tu.

Kim-Nương ôi! Lúc tái-sanh-duyên kia qua xin hẹn.

Sẻ nỗi tơ lòng cho oanh én hòa duyên.

Hầu đáp đền lối qua phụ nguyên.

Tạ tội anh vì để em ưu phiền.

Đoái nhìn phong cảnh sơn xuyên.

Nước chảy trôi sầu non ngậm hờn riêng.

Chim kêu hơi thương mà vượn hót đọng phiền

Dường như sót thảm cho người vô duyên.

Tôi cần rặng lo chữ hiếu nặng trọn niềm.

Đành phải phụ tình khó vẹn đôi bên.

Chẳng có tâm tham ván bán thuyền.

Nay đành mang tiếng con người bạc đen.